

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 438/21
18.8.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Сање Пејовић и Ловорке Стојнов, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул...., чији је пуномоћник Ђорђе Гачевић, адвокат из Београда, ул. Ђуре Јакшића бр. 5, против туженог ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Софија Радак, адвокат из Београда, ул. Милована Јанковића бр. 10в, ради измене одлуке о поверавању малолетног детета и др. по тужби и противтужби, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 2599/16 од 28.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.8.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 2599/16 од 28.04.2021. године у ставу првом, другом, у усвајајућем делу става трећег изреке, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, у усвајајућем делу става четрнаестог изреке, петнаестом, шеснаестом и седамнаестом ставу изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 2599/16 од 28.04.2021. године, ставом првим изреке, одлучено је да се малолетно дете парничних странака ВВ, рођена ... године, поверава мајци АА која ће самостално вршити родитељско право.

Ставом другим изреке, уређен је начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем по моделу који је ближе наведен у изреци пресуде.

Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно износ од 24% од редовних месечних новчаних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, и то почев од 28.04.2021. године, као дана пресуђења, па убудуће, док за то постоје законски услови и то сваког 1. до 5. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице детета, ближе наведен у изреци, док се тужбени захтев тужиоца за проценат преко досуђеног, а до тражених 30% од редовних месечних примања туженог,

као и захтев за исплату траженог и досуђеног износа почев од 28.12.2016. године до 28.04.2021. године одбија као неоснован. Истим ставом одлучено је да се овом одлуком мења пресуда Првог основног суда у Београду П2 72/11 од 08.04.2011. године у ставу другом изреке.

Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле у делу у коме је тражила да се уреди модел виђања малолетног детета и оца тако што би се виђали сваке недеље у термину од 15,00 до 19,00 часова.

Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог којим је тражио да се малолетно дете повери оцу на самостално вршење родитељског права, да се уреди начин одржавања личних односа мајке и детета на начин ближе наведен у истом ставу изреке, као и захтев да се обавезе мајка да доприноси издржавању малолетног детета у износу од 20% од редовних месечних примања.

Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог којим је тражио да се тужила потпуно лиши родитељског права над малолетним дететом.

Ставом седмим изреке, одбијен је захтев туженог којим је тражио да се одреде мере заштите од насиља у породици, те да се забрани туженој да на било који начин даље узнемирава малолетну ВВ, као и да јој се наложи да се уздржава сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство малолетне ВВ, под претњом кривичног гоњења.

Ставом осмим изреке, одбијен је захтев туженог којим је тражио да суд одреди мере заштите од насиља у породици којом се тужили забрањује прилазак ОШ “...” у ... ближе од 100 м два сата пре завршетка наставе малолетне ВВ и два сата после завршетка наставе.

Ставом деветим изреке, одбијен је захтев туженог којим је тражио да суд одреди меру заштите од насиља у породици, те да се забрани тужили да прилази туженом на удаљености мањој од 100 м и да јој се наложи да се уздржава од приласка туженом на овој удаљености, под претњом принудног извршења и кривичног гоњења.

Ставом десетим изреке, одбијен је захтев туженог којим је тражио да се одреди мера заштите од насиља у породици, те да се забрани тужили да прилази и приступа месту становања туженог који се налази у ..., у улици ..., на удаљености мањој од 100 м и да јој се наложи да се уздржава од приласка и приступа у простор око места становања туженог на истој адреси, на истој удаљености, под претњом принудног извршења и кривичног гоњења.

Ставом једанаестим изреке, одбијен је захтев туженог којим је тражио да се одреди мера заштите од насиља у породици, те да се забрани тужили да на било који начин даље узнемирава туженог, као и да јој се наложи да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство туженог.

Ставом дванаестим изреке, одређена је привремена мера и малолетно дете парничних странака ВВ поверена мајци на самостално вршење родитељског права.

Ставом тринаестим изреке, одређена је привремена мера и уређен начин одржавања личног контакта малолетног детета са оцем, по моделу ближе наведеном у истом ставу изреке.

Ставом четрнаестим изреке, усвојен је предлог тужиље за одређивање привремене мере и обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно износ од 24% од редовних месечних новчаних примања на исти начин како је одређено ставом трећим изреке пресуде, док је предлог тужиље за одређивање привремене мере за проценат преко досуђеног, а до траженог износа од 30%, одбијен као неоснован. Овим ставом је одређено да привремена мера остаје на снази до правноснажног окончања поступка, те да евентуално изјављена жалба не задржава извршење решења.

Ставом петнаестим изреке, одбијен је предлог туженог да суд привременом мером малолетно дете повери оцу на самостално вршење родитељског права, као и да се уреди начин одржавања личних односа са мајком на начин ближе наведеним у изреци, као и предлог за одређивање привремене мере којом би се обавезала тужилца да доприноси издржавању детета у износу од 20% од својих месечних примања.

Ставом шеснаестим изреке, одбачен је предлог туженог да суд донесе решење којим се одобрава да малолетно дете путује са оцем ББ на летовање у Хургаду, у Египат, у периоду од .... године, као недозвољен.

Ставом седамнаестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени, а из навода жалбе произилази да је жалба изјављена против одлуке из става првог, другог, усвајајућег дела става трећег, петог до тринаестог, усвајајућег дела става четрнаестог изреке и петнаестог до осамнаестог става изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у ожалбеном делу у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са изменама и допунама) Апелациони суд је оценио да жалба туженог није основана.

У првостепену поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, а на основу налаза и стручног мишљења

Градског центра за социјални рад у Београду – Одељење Савски венац од 19.05.2017. године, 07.07.2017. године, 11.04.2018. године, 22.03.2019. године, 17.05.2019. године и 28.09.2020. године, као и налаза и мишљења ГЦСР – Одељење Палилула, које је током поступка поступало по замолници Одељења ГЦСР Савски венац, као надлежно одељење за процену подобности оца, исказа парничних странака, као и мишљења малолетне ВВ датог у току поступка, утврђено је да оба родитеља поседују способности за адекватну и високу интелектуалну стимулацију детета за њен развој, као и адекватне материјалне и стамбене услове за организацију неге детета. О малолетној ВВ се непосредно стара мајка и девојчица је потпуно адаптирана на живот уз мајку, веома задовољна својим статусом у породици и односу са мајком, због чега не жели било какву промену, а мајку описује као “свог најбољег пријатеља”. Такође је утврђено да је дете привржено мајци са којом има формирану стабилну и позитивну емотивну везу, уз изражено међусобно разумевање и поштовање, као и да мајка улаже напор да на сваки начин релаксира дете и у ситуацији пролонгираних судских поступака обезбеди мир и спокојство детета. Такође је утврђено да отац, поред привржености детету и формално исказане високе мотивације за заштиту детета, избегава сарадњу са стручним радницима и својим изјавама покушава да дезавуише мајку и њен однос са дететом, те да је дете, иако је однос малолетне ВВ са оцем заснован на аутентичним позитивним емоцијама, повремено изложено непријатним емоцијама, неизвесности и несигурности, што се може окарактерисати као озбиљан пропуст у родитељству. Сталан ривалитет оца са мајком утиче на стагнацију у развоју односа оца са дететом, који има добар потенцијал за позитиван развој, при чему је отац веома заинтересован за постигнуће детета у школском учењу, интелектуалном развоју и за адекватну подршку и помоћ.

Имајући у виду наведено, те пол и узраст малолетне ВВ, њену упућеност на мајку, старање од стране мајке која је у досадашњем периоду имала примарну улогу у задовољавању емоцијалних, здравствених, друштвених и других развојних потреба детета, првостепени суд је оценио да тужилца има капацитет да обезбеди стабилно окружење за даљи развој малолетне ВВ и да убудуће задовољава најбољи интерес детета. Стога је првостепени суд оценио да је у најбољем интересу детета да се повери мајци која ће самостално вршити родитељско право, те је применом одредбе члана 6, 61 став 1, члана 77 став 3 и 266 став 1 и 3 Породичног закона одлучио као у ставу првом изреке, а ставом петим изреке је одбио противтужбени захтев туженог којим је тражио да се малолетно дете повери њему на самостално вршење родитељског права, уреди начин одржавања личних односа са мајком и обавезе мајка да доприноси издржавању детета. Из истог разлога је одбијен и предлог туженог за одређивање привремене мере у погледу наведеног, те одлучено као у ставу петнаестом изреке пресуде.

Одлучујући о начину одржавања личних односа детета са оцем, првостепени суд је имао у виду модел виђања који је предложио орган старатељства који је прихватио и модификовао, уважавајући мишљење малолетне ВВ о начину на који жели да одржава личне односе са оцем, дефинишући исти што прецизније како би се предупредили будући неспоразуми парничних странака, па је на основу члана 6, 61 и 266 став 1 Породичног закона и члана 3 Конвенције о правима детета одлучио као у ставу другом изреке, а ставом четвртим изреке, против које одлуке није изјављена жалба, одбио као неоснован захтев тужилце да се модел виђања малолетне ВВ и туженог уреди на начин који је она предложила.

Одлучујући о обавези издржавања детета од стране родитеља са којим дете не живи, првостепени суд је утврдио да је тужила запослена у .... са месечном зарадом од око 125.000,00 динара, као и да се додатно радно ангажује не приватном факултету у ..., те да од пројеката и других радних ангажовања годишње заради још око 1.000 евра. Тужила у свом власништву има стан у коме живи са малолетним дететом у улици ..., површине 56 м², а власник је и стана у ..., површине 198 м², у ком стану живи њена бака, као и стан у ..., површине 36 м². У току је оставински поступак иза смрти оца, а заовшаштину, између осталог, чини стан на ... површине од око 56 м² и стан у ..., површине 52 м². Тужила годишње за порез на имовину издваја око 118.000,00 динара, није кредитно задужена и не издржава друга лица. Такође је утврђено да је тужени запослен у ... и раније се додатно радно ангажовао као ... у иностранству, јер је редовно годишње био ... у ... са хонораром од 1.500 евра, а службено је био ангажован и у .... Власник је стана у ... у површини 67 м² где живи, као и викендице у ..., површине од око 180 м², за које годишње плаћа око 30.000,00 динара и власник је аутомобила марке "Suzuki", због кога је кредитно задужен са месечном ратом кредита од 20.000,00 динара, те по одбитку наведеног износа његова ефективна месечна зарада је око 131.000,00 динара. Исти нема обавезу издржавања других лица.

Првостепени суд је такође утврдио да су месечне потребе малолетног детета, собзиром на органску храну коју користи, одећу, обућу, ваншколске активности који се односе на трошкове одбојке, теквондоа, приватне часове француског језика и др, у износу од 64.000,00 до 69.000,00 динара, те да је тужени у могућности да доприноси издржавању малолетне ВВ у износу од 24% од редовне месечне зараде умањене за порезе и доприносе, који износ не доведе у питање његову егзистенцију, при чему је првостепени суд имао у виду не само сталне приходе, већ и могућности туженог да остварује додатну зараду, имајући у виду његове године живота, образовање и чињеницу да је успешан професор који је годинама уназад (изузев за време пандемије Ковид 19) имао додатна радна ангажовања као гостујући предавач у земљи и иностранству, па је применом одредбе члана 154 став 1, 160 и 162 Породичног закона одлучио као у ставу трећем и четрнаестом изреке пресуде.

Одлучујући о противтужбеном захтеву туженог којим је тражио да се тужила потпуно лиши родитељског права према малолетној ВВ, првостепени суд је, налазећи да нису испуњени услови за примену одредбе члана 81 Породичног закона, узимајући у обзир стручно мишљење органа старатељства ГЦСР Савски венац од 25.9.2020. године, за примљено у суд 5.10.2020. године, оценио да је захтев туженог неоснован. Из мишљења надлежног Центра за социјални рад произилази да мајка на адекватан начин врши родитељско право, да се о малолетној ВВ континуирано и успешно стара од рођења и да познаје и поштује улогу и значај другог родитеља у животу и развоју детета, те у складу са тим подржава личне односе малолетног детета са оцем, као и ауторитет оца. Од стране стручног тима је процењено да је подношење тужбе за потпуно лишавање родитељског права мајке од стране оца још један елемент за продужавање судских процеса и одржавања тензираних односа у породичном контексту, као одређени вид контроле оца над породичном организацијом детета и мајке, као и ниподаштавања родитељског функционисања мајке и њеног значаја у животу и развоју малолетног детета. Сматрајући да је у најбољем интересу малолетног детета да родитељ који савесно врше родитељско право има пун обим родитељског

права, првостепени суд је одлучио као у ставу шестом изреке побијане пресуде.

Такође, првостепени суд је одлучио као у ставу шеснаестом изреке пресуде одбацивши предлог туженог да суд донесе решење којим се одобрава малолетном детету да путује са оцем у ... од ... године, с обзиром да суд према одредбама Породичним законом није надлежан да одобрава путовања деце са родитељима, већ да одлучује о делимичном лишењу родитељског права. При томе је првостепени суд оценио да у понашању мајке нема основа ни за делимично лишење родитељског права у погледу давања сагласности за путовања малолетног детета са оцем, с обзиром да у списима предмета постоје оверене сагласности тужиле за путовање ВВ са оцем за 2017. годину, 2018. годину и 2019.годину, док је на рочишту од 24.2.2021. године дала сагласност оцу да путује са малолетном ВВ на летовање текуће године.

Одлучујући о захтеву туженог којим је предложио да се према тужилци одреде мере заштите од насиља у породици, како у односу на малолетно дете, тако и у односу на туженог, првостепени суд је из налаз и мишљења органа старатељства и на основу записника о конференцији случаја породице малолетне ВВ од 3.5.2018. године, као и из исказа парничних странака и мишљења малолетне ВВ, оценио да понашање тужилце АА према ББ и ВВ нема карактеристике насиља у породици, предвиђеним чланом 197 ПЗ. Наиме, у дугогодишњем поступку процене породице и опсервације односа мајке и малолетне ВВ, стручни тим је обавио више разговора са мајком, опсервирао однос мајке и детета и омогућио партиципацију малолетног детета у поступку, у коме се дете изјаснило у односу на одређивање мере заштите од насиља у породици, па је процењено да се мајка адекватно брине о детету, негујући индивидуалност детета и штитећи права и достојанство детета. Такође, првостепени суд је, имајући у виду налаз и мишљење органа старатељства, али и кривичне пријаве које је током година ББ подносио против тужилце, а на основу којих је тражио да се одреде мере заштите од насиља у породици, оценио да међу парничним странкама последњих година дана нема никаквог контакта, те да је комуникација сведна на имејл и СМС преписку, све везано за потребе малолетног детета, закључујући да не постоји насиље у породици у смислу одредбе члана 197 Породичног закона. Имајући у виду да тужилца не манифестује моћ у односу на туженог и да својим понашањем не угрожава његов телесни интегритет, душевно здравље или спокојство, при чему и приликом предаје детета парничне странке немају никакав непосредни контакт нити комуникацију, оценио је да није испуњен ниједан од услова који су неопходни да би се понашање могло квалификовати као насиље, односно да не постоји радња или понашање тужилце којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице. Наиме, првостепени суд је оценио да је понашање парничних странака, које није актуелно више од годину дана, раније представљало неразјашњен партнерски однос, који у конкретној ситуацији није ескалирао у насиље у породици, већ је напротив, протеклом времена дошло до слабљења тензија и сукоба. Како је и према налазу и мишљењу надлежног ГЦСР процењено да тужени и дете нису угрожени од стране тужилце, првостепени суд је одлучио као у ставу седмом, осмом, деветом, десетом и једанаестом изреке побијане пресуде.

Одлучујући о захтеву тужилце за одређивање привремених мера, првостепени суд је на основу одредбе члана 449 Закона о извршењу и обезбеђењу оценио да су привремене мере одређене ставом дванаест, тринаест и четрнаест изреке неопходне у

овој фази поступка ради правовремене и адекватне заштите интереса малолетне ћерке парничних странака. Прихватајући стручно мишљење органа старатељства, а имајући у виду узраст детета, мишљење детета и родитељске компетенције, првостепени суд је закључио да је у најбољем интересу малолетне ВВ да се уреди њен статус у погледу организације свакодневног живота у смислу благовременог и потпуног задовољења њених потреба, регулисања статусних питања и остваривања других грађанских права, како би се обезбедио њен даљи правилан емоционални развој и несметано свакодневно функционисање, па је у смислу члана 6, 77 и 272 Породичног закона одлучио као у ставу дванаест изреке пресуде. Такође је одређена и привремена мера ради уређења начина одржавања личних контаката детета са оцем, па је одлучено као у ставу тринаест изреке пресуде, док је ставом четрнаестим изреке одређена привремена мера којом је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање детета плаћа месечно износ од 24% од редовних месечних примања, на начин ближе наведен у изреци, све у смислу одредбе члана 447, 449 став 2 и 459 Закона о извршењу и обезбеђењу, а у вези одредбе члана 6 став 1, 78, 160 – 162 и 266 став 1 Породичног закона.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је одлучио као у изреци, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је првостепени суд погрешно одлучио када је донео одлуку о поверавању малолетног детета мајци, одлуку о начину одржавања личних односа детета са оцем, као и одлуку о којом је одбијен противтужбеног захтева туженог да се мајка у потпуности лиши родитељског права, наводећи да је одлуке у наведеном делу првостепени суд засновао на мишљењу малолетне ВВ, а које мишљење није узето на начин предвиђен законом. Ово из разлога што је првостепени суд, у складу са дужностима суда да се руководи најбољем интересом деце, како је прописано одредбом члана 266 став 1 Породичног закона, те уважавајући налазе и стручно мишљење органа старатељства у смислу члана 270 Породичног закона, правилно оценио да је у интересу детета, с обзиром на њен узраст, пол и развојне потребе, да треба да остане у породици мајке.

Наиме, првостепени суд је дана 29.03.2021. године у складу са одредбом члана 65 Породичног закона у присуству школског психолога, утврдио мишљење малолетне ВВ, на који начин је поступљено у складу са одредбом члана 65 ПЗ. При томе је школски психолог Лидија Максић навела да је имала прилике да разговара са Ксенијом, да је њено изјашњење дато пред судом аутентично и да је у складу са узрастом, те да је Ксенија способна да да изјаву пред судом, док је сама ВВ била изричита да јој није потребно присуство друге осебе од поверења. На основу наведене изјаве, првостепени суд је утврдио да је мишљење малолетног детета да би у будућности волела да буде код мајке, а да оца редовно виђа. Полазећи од наведене изјаве детета, као и од налаза и стручног мишљења Градског центра за социјални рад у Београду, Одељење Савски венац и ГЦСР Одељење Палилула, који су од почетка поступка више пута давали и појашњавали своје налазе, правилно је првостепени суд оценио да је у најбољем интересу детета да вршење родитељског права обавља мајка.

Такође су начин и виђања детета са оцем одређени у складу са одредбом члана

266 став 1 Породичног закона и члана 77 став 3 и 78 став 3, јер је првостепени суд имао у виду модел виђања који је предложио орган старатељства, па је исти прихватио и модификовао, уважавајући мишљење малолетне ВВ о начину на који жели да се виђа са оцем, због чега је првостепени суд дефинисао и прецизно одредио начин виђања, како не би дошло до неспоразума парничних странака у будућности. Стога су неосновани наводи жалбе туженог који се односе на одређени модел виђања, укључујући и сатницу преузимања детета. Осим тога, предложени модел одржавања личних односа оца са дететом од стране Центра за социјални рад, а који је првостепени суд одредио побијаном пресудом уз детаљније прецизирање, представља модел који може и да се прошири, односно усклади са интересом детета, као и са потребама и обавезама детета и оба родитеља.

Такође су неосновани наводи жалбе туженог да Центар за социјални рад није адекватно оценио капацитете оца да му се дете повери на старање, наводећи да су погрешно и селективно изнели податке о томе да ли се тужени одазивао позивима Центра за социјални рад, као и да Центар за социјални рад, као ни првостепени суд, нису у потпуности ценили чињеницу постојања поступака за утврђење насиља у породици према туженој. Ово из разлога што је првостепени суд имао у виду и навео у образложењу пресуде који се поступци пред тужилаштвом и судом воде по кривичним пријавама поднетим од стране туженог ББ против АА, при чему је наведено и у којим предметима је дошло до одбачаја кривичне пријаве и одустајања од кривичног гоњења, а у којима предметима се кривични поступак и даље води, а што су такође и Центри за социјални рад у својим опсежним опсервацијама породице имали у виду. Првостепени суд је правилно из свих изведених доказа утврдио да је у најбољем интересу малолетног детета да се повери на негу и старање мајци, налазећи да се мајка и у досадашњем периоду бринула правилно о детету у задовољавању емоционалних, здравствених, друштвених и других развојних потреба детета, да је дете привржено мајци са којом има формирану стабилну и позитивну емотивну везу, уз изражено међусобно разумевање и поштовање, при чему се и само дете изјашњавало да жели да остане код мајке и да се виђа са оцем. Наводи жалбе туженог којима се истиче да суд није правилно оценио његову способност о старању детета су неосновани, јер је мишљење Центара за социјални рад, као и закључак суда, да оба родитеља поседују повољне услове и капацитете за бригу о малолетном детету, те да је отац привржен детету и исказује мотивацију за заштиту детета и заинтересован за постигнуће детета у школском учењу, али да малолетна ВВ има одређена ограничења у односу са оцем, услед сталне тензије у родитељском односу, као и да је у понашању оца уочен образац изазивања гриже савести и кривице код детета у случају да се контакт не оствари према плану који је отац имао, због чега се исто може окарактерисати као озбиљан пропуст у родитељству. Поред тога ни ГЦСР Одељење Палилула, а на који се позива тужени, није дао предлог да се дете повери оцу, већ се само изјаснио да тужени поседује родитељске капацитете.

Такође је првостепени суд правилно оценио да је неоснован захтев туженог да се тужиља потпуно лиши родитељског права према малолетној ВВ, налазећи да не постоје услови за исто, јер према мишљењу надлежног Центра за социјални рад мајка на адекватан начин врши родитељско право и о малолетној ВВ се континуирано и успешно стара од рођења, те познаје и поштује улогу и значај другог родитеља у животу и развоју детета.

Начин и висина издржавања правилно су одређени према критеријумима за одређивање за издржавање прописаним чланом 160-162 Породичног закона, због чега су неосновани наводи жалбе туженог да првостепени суд није у потпуности утврдио чињенице у погледу његових прихода. Ово из разлога што је првостепени суд правилном применом одредбе члана 162 став 3 одредио висину издржавања која ће да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ, дужник издржавања, имајући у виду да поред износа зараде од око 131.000,00 динара, исти има могућност да као ... и ... оствари и додатне приходе.

Насупрот наводима жалбе туженог, првостепени суд је правилно одлучио када је одбио захтев туженог да се одреди мера заштите од насиља у породици према туженој, а тврдећи да је иста вршила насиље према њему и ћерки. Ово из разлога што је првостепени суд правилно оценио да нису испуњени услови за одређивање мера заштите, јер тужени није доказао да постоји насиље у породици у смислу одредбе члана 197 Породичног закона. Ово тим пре што међу парничним странакама последњих годину дана нема никаквог контакта, јер је комуникација сведена на имејл и СМС преписку, везану за потребе малолетног детета, а такође иста ни према туженом ни предма детету није испољавала понашање које би се оквалификовати као насиље у породици, јер није утврђено да постоји радња или понашање тужиље којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице.

Такође је правостепени суд правилно одлучио када је одредио привремене мере да се малолетно дете повери мајци и одредио начин одржавања личних контаката са дететом, као и висину издржавања дужника издржавања, с обзиром да су се стекли услови за одређивање предметних привремених мера у смислу одредбе члана 447, 449 став 2 и 459 Закона о извршењу и обезбеђењу, а у вези члана 6 став 1, 72, 160-162 и 266 став 1 Породичног закона.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и донете одлуке, па исти нису посебно ни образлагани.

Приликом одлучивања овај суд је имао у виду да у ставу првом изреке побијане пресуде није означено да се претходна одлука у погледу поверавања детета мења доношењем побијане пресуде, али и да се сходно члану 362 ЗПП исправка може извршити у свако доба.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 207 Породичног закона.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 390 ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић